

Stammenavn, saa at det ikke blot skulde være et Navn, der var nedarvet i Familien. Jeg har nu ikke forlangt mere af den Grund at jeg i og for sig holder mere af — det er nu det særegne ved min Natur — at et Lovforslag kommer frem med det absolut nødvendige, og saa bagefter pyntes af ærede Medlemmer med mange flere gode Egenstaber, end det havde ved sin Fremkomst, end at det kommer meget høfdigt og høit frem, og saa bliver plukket baade fra den ene og den anden Side, saa at disse Udtryk som „harberet Buddel o. s. v.“ kan komme til at passe paa det. Det har for mig noget mere tiltalende at se et Forslag pyntet med visse gode Ting, end se det berøbet visse gode Egenstaber, hvormed det fremkom. Det staar jo ærede Medlemmer frit for at komme med Vædringsforslag dertil; hvis saa de to høitærede Ministre, den høitærede Justitsminister og den høitærede Kultusminister, der have med denne Sag at gøre, kunne gaa ind paa disse Vædringer, først og først og fremmest paa Lovforslaget selv, vil jeg være meget glad ved at se dette lille Lovforslag pyntet med lanat flere gode Egenstaber, end det nu har. Jeg har tilladt mig i § 1 ogsaa at forbeholde Folk Ret til at tage Navn efter Stedet, Ejendommen, de have, og jeg er der i Overensstemmelse med disse gamle Forordninger og Cirkulærer af 1828, som jeg nys gjorde opmærksom paa. Jeg har tilladt mig at foreslaa, at Bevistet for, at man havde det ny Navn som sit retmæssige Navn, skal man efter dette Forslag saa paa en meget nem Maade, nemlig ved at henvende sig med de fornødne Bevisligheder for Underøvrigheden paa det Sted, hvor man bor, hvor man saa faar udfærdiget et Bevis for, at dette Navn tilkommer en. Jeg kunde tænke mig, at der kunde gøres en Slags Generalindvending mod dette Forslag, og at denne kunde komme til at lyde omtrent saaledes: ja, men naar man nu paa den Maade letter Afgangen til at saa disse Stammenavne, maa vi samtidig have udrødnet det Misbrug, der drives med at benytte Navne, som man ikke er døbt med. Dertil kan jeg sige, at jeg tror, at der f. Eks. oppe i Norge er en Betræbelse oppe i den Retning, og jeg kunde som sagt tænke mig, at der blev saat: nej, naar der gives denne Ret til i adskillige Tilfælde gratis at saa fast Stammenavn, ville vi ogsaa have det lovfæstet, at for Fremtiden kan det ikke tilstedes at bruge selvtagne Navne. Det kunde jeg nu slet ikke have faldet paa at føre ind paa dette lille Lovforslag; dertil har jeg trukket Grænserne altfor snævre. Det bliver langt fra alle dem, som nu kaldes med Tilnavn,

uden at det er deres virkelige Navn; der ville kunne gøre Brug af denne Lov og saa gratis Ret til virkelig at eje dette Navn; det bliver kun en vis Del deraf, og for hele den øvrige Del vil Loven paabyrde dem en stor Bekostning ved at søge Navneforandring eller tvinge dem til at afstafte det Navn, de nu have. Det vil altid ude paa Landet være meget vanskeligt at saa afstafte det Navn, man en Gang har faaet. Man gaar jo ikke og raaber sit eget Navn ret mange Gange, det er Naboe og Genboer, som kalde en ved det Navn, og det kan man jo ikke forbyde dem. Jeg vil derimod sige, at hvis man tænkte sig dette Lovforslag ubdvidet saaledes, at der blev givet en absolut Frihed inden for et vist Tidsrum til at antage et bestemt Stammenavn, var der i og for sig heller intet til Hinder for, at det samtidig kunde blive fastsat, at for Fremtiden maatte den enkelte Person ikke bruge andre Navne end det Stammenavn, hvormed Vedkommende var bleven døbt. — Jeg skal i øvrigt ikke gennemgaa de enkelte Paragraffer, de ere saa saa, og jeg haaber, saa tydelig affattede, at hvert enkelt Medlem, som har Interesse derfor, selv ved en meget hurtig Gennemlæsning vil kunne saa fat i Indholdet. Jeg vil nu haabe, at den høitærede Justitsminister vil kunne slutte sig til Lovforslagets Tante, og jeg vil antage, at ærede Medlemmer ere enige med mig i, at som Sagen her foreligger, er den saa klar, at der ingen Drøftelse behøves i et Udvalg. Jeg vil i alt Fald ikke foreslaa et Udvalg nedsat, og vil i Grunden haabe, at heller ikke andre ærede Medlemmer ville gøre det.

Svend Høgsbro: Jeg vil kun ganske kort udtale min store Sympati med det foreliggende Forslag og min Glæde over, at det er fremkommet. Det gør mig for saa vidt ondt, at der er saa liden Interesse for denne Sag i Salen, som det unægtelig synes i Djebliffet; thi jeg tror som den ærede Forslagsstiller, at der virkelig er Trang i vort Land til at saa fat paa denne Sag. Det er virkelig ogsaa efter min Mening saaledes, at det er blevet en ren Landeplage her i Landet med de mange almindelige Navne, vi have, og som ikke gør det muligt at skelne det ene Menneske fra det andet, i alt Fald ikke paa Afstand, uden at man til hans borgerlige Navn skal gøre forskellige Tilføjelser. Det er dog en ren Falliterklæring, naar man i en Landsby skal betegne en Mand som „gamle“ Hans Hansen eller „unge“ Peder Pedersen eller „nygste“ dit og dat, og det kan jo ramme Folk, der ere nær ved de 80, at de endnu gaa med et saadant Navn